

Arrest

nr. 117 940 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op (...) in de Georgische stad Mestia. Sinds 2005 bent u officieel gehuwd met N. A. (...) (O.V. 7.748.808), met wie u ook 2 kinderen heeft. Sinds 2005 bent u lid van de politieke partij United National Movement, bij wie u ook officieel in dienst was.

Uw problemen begonnen op 8 maart 2012 tijdens een concert in Marneuli, dat u samen met andere medewerkers van uw partij georganiseerd had. De lokale afdeling van Georgian Dream, uw politieke opponent, met wie uw partij reeds vaker disputen had gehad, was er blijkbaar achter gekomen

dat jullie die dag optredens organiseerden en hield een protestactie. Tijdens die protestactie werden 4 leden van Georgian Dream, meer bepaald M. T. (...), B. K. (...), D. L. (...) en K. N. (...), door de politie gearresteerd. Tijdens hun arrestatie riepen ze u toe dat u verantwoordelijk was en ze wraak op u zouden nemen van zodra ze vrij zouden komen, wat ook gebeurde. Op 1 oktober 2012 vonden in Georgië parlamentsverkiezingen plaats. Georgian Dream kwam als de grote overwinnaar uit de bus en een week later werden uw 4 belagers in vrijheid gesteld. Op 5 november 2012 vielen zij u een eerste keer lastig. Toen u die namiddag na het werk aan de bushalte stond te wachten, stopte er plots een auto. Twee mannen stapten uit en duwden u in de auto, waarin nog 2 andere personen zaten, onder wie L. (...). Twee uur lang reden jullie rond, terwijl uw belagers u sloegen, beledigden en bedreigden. Uiteindelijk stopte de auto aan de oever van een rivier. Daar werd u andermaal geslagen en bedreigd en sloeg L. (...) een glazen fles kapot op uw hand, waardoor u ernstig gewond geraakte. Uiteindelijk vertrokken uw belagers en lieten u achter aan de oever van de rivier. U bracht uw vader op de hoogte van wat u overkomen was en hij bracht u naar uw neef, die dokter was, om uw verwondingen te laten verzorgen. Daarna bracht uw vader u en uw gezin naar Ivanovka, waar jullie uit veiligheidsoverwegingen onderdoken. Op 23 november 2012, een religieuze feestdag, kwam G. G. (...), een van uw vrienden, u in Ivanovka opzoeken. In beschonken toestand vertelde hij u dat hij van uw partij, National Movement, de opdracht had gekregen om te infiltreren in Georgian Dream en camera's te plaatsen in hun kantoor in Marneuli. Op die manier had hij bezwarend videomateriaal verkregen over uw belagers. Zelf was u hier niet van op de hoogte en hij beloofde u het materiaal te bezorgen, wat ook gebeurde, meer bepaald op 15 januari 2013. Die dag ging u samen met uw vrouw naar Tbilisi om er jullie uitreis te regelen. 's Ochtends ontmoette u uw vriend in een metrostation, waar hij u het bezwarende videomateriaal overhandigde. Vervolgens nam u contact op met de advocaat van uw partij om hem om advies te vragen. U vertelde hem dat u over compromitterende beelden beschikte, maar wist niet dat hij niet langer voor National Movement werkte. Sterker nog, hij was ondertussen overgestapt naar Georgian Dream. U wilde geen verdere risico's nemen en besloot het materiaal voorlopig voor uzelf te houden. In de namiddag had u een afspraak met de buschauffeur die jullie tegen betaling clandestien naar het buitenland zou brengen. Toen jullie in de late namiddag naar Ivanovka terugkeerden, merkten jullie dat jullie gevolgd werden door een Jeep. Enkel kilometers voor het dorp Tsintskaro werd jullie wagen door de Jeep gestopt. De vier inzittenden, onder wie L. (...), stapten uit en sleurden u en uw vrouw uit de wagen. Uw vrouw werd tegen een boom gezet en met een mes op de keel bedreigd. U werd door 2 van jullie 4 aanvallers geslagen, waarna u het bewustzijn verloor. Eenmaal u terug bij bewustzijn was, slaagden jullie erin zelf terug te rijden naar Ivanovka, waar uw vrouw uw wonden verzorgde.

U verliet Georgië uiteindelijk op 7 augustus 2013. Samen met uw vrouw reisde u vanuit Tbilisi naar België, verborgen in een geheim compartiment van een bus. Jullie kinderen lieten jullie achter bij uw ouders. U bereikte België op 12 augustus 2013 en vroeg nog diezelfde dag asiel bij de Belgische autoriteiten. Begin september vielen uw belagers bij uw ouders in Ivanovka binnen op zoek naar het videomateriaal. Ze namen verschillende documenten alsook uw computer in beslag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele partijlidkaart en die van uw vrouw, uw identiteitskaart en die van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw politieke tegenstanders, meer bepaald met leden van Georgian Dream, die aan de macht kwamen na de parlamentsverkiezingen van 1 oktober 2012.

U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo slaagde u er niet in het Commissariaat-generaal het videomateriaal voor te leggen dat volgens uw verklaringen de oorzaak van uw problemen is. U verklaarde hieromtrent dat u dit materiaal bij uw uitreis uit uw herkomstland zelf niet had meegenomen omdat u vreesde dat het in beslag genomen zou worden indien u onderweg zou worden tegengehouden (CGVS, p. 10). Op het moment van uw interview bij het Commissariaat-generaal bevond het zich zodoende nog steeds in Georgië, meer bepaald in Ivanovka, waar u het onder de grond verborgen had (CGVS, p. 26). U kreeg na afloop van dit interview nog 2 weken de tijd om dit materiaal aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. U argumenteerde in eerste instantie dat 2 weken onvoldoende was om het materiaal naar België te krijgen omdat u slechts over 1 exemplaar van dit materiaal beschikte (CGVS, p. 28). Nadat u erop gewezen werd dat dit in 2 weken zeker mogelijk is en een kopie van het videomateriaal volstaat, stelde u dat u op zijn minst zou proberen om het Commissariaat-generaal een kopie van voornoemd beeldmateriaal over te maken. Zoals reeds vermeld, is dit tot op heden, ruim 3 weken na uw interview bij het Commissariaat-generaal nog steeds niet gebeurd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Vervolgens werd een cruciale onaannemelijkheid vastgesteld in uw relaas. Zo stelde u dat u vervolgd werd door uw politieke tegenstanders omdat u over videomateriaal beschikte dat hen in

diskrediet kon brengen (CGVS, p. 10, 15, 19-20 en 22). Ook vertelde u dat uw belagers u een eerste keer aanvielen op 5 november 2012. Die dag duwden ze u in hun wagen, mishandelden u en eisten dat u hen het compromitterende videomateriaal zou overhandigen (CGVS, p. 15 en 18). Zij vernamen dat u over dergelijk videomateriaal beschikte omdat u onmiddellijk nadat u dit materiaal in handen kreeg, contact opnam met de voormalige advocaat van uw partij, G. K. (...) genaamd, die ondertussen bleek te zijn overgestapt naar Georgian Dream, de partij van uw belagers (CGVS, p. 20). Er moet echter op gewezen worden dat u zelf niet op de hoogte was van het bestaan van dit videomateriaal vóór 23 november 2012 (CGVS, p. 19), met andere woorden pas NA de eerste aanval van uw belagers op uw persoon, en het pas in handen kreeg op 15 januari 2013 (CGVS, p. 20). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw belagers op 5 november 2012 reeds van u eisten dat u het videomateriaal over hen aan hen zou overhandigen. Zij er in dit verband ook op gewezen dat u niet eens met zekerheid kon zeggen wanneer dit videomateriaal werd opgenomen, maar u vermoedde dat dit in november 2012 gebeurde (CGVS, p. 29). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Daarnaast werden er twee belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo vertelde uw vrouw tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal dat u na hun vrijlating en nog vóór het incident op 5 november 2013 door uw belagers telefonisch bedreigd werd (CGVS vrouw, p. 10). Zelf maakte u echter nooit melding van telefonische bedreigingen, noch bij de DVZ, noch tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal, wat op zijn minst opvallend is. Te meer omdat u aangaf dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het Commissariaat-generaal alle redenen had kunnen uiteenzetten die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw herkomstland (CGVS, p. 3 en 32). Aangezien dit element raakt aan de kern van uw asielrelaas kon redelijkerwijze van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen zouden afleggen. Dat u met geen woord repte over de eventuele telefonische bedreigingen die u zou hebben gekregen, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Ook aangaande het moment waarop uw belagers na hun arrestatie van 8 maart 2012 opnieuw in vrijheid gesteld werden, komen uw verklaringen niet overeen met die van uw vrouw. U stelde namelijk dat Georgian Dream de parlementsverkiezingen won op 2 oktober 2012 en uw belagers een week later vrijgelaten werden (CGVS, p. 15). Uw vrouw daarentegen vertelde dat uw belagers al werden vrijgelaten op 3 oktober (CGVS vrouw, p. 10), met andere woorden een dag nadat Georgian Dream volgens u de verkiezingen won. Hoewel het hier slechts een verschil van 6 dagen betreft, is dit verschil hier wel degelijk relevant. De vrijlating van uw belagers neemt immers een belangrijke plaats in in uw asielrelaas. U stelde immers dat de problemen met uw belagers reeds begonnen op 8 maart 2012. Die dag vond er in Marneuli een concert plaats, dat u samen met andere leden van uw partij georganiseerd had. De afdeling van Georgian Dream van Marneuli was hier achter gekomen en organiseerde daarom die dag een protestactie. Deze protestactie mondde echter uit in een gevecht en uw 4 belagers werden door de politie gearresteerd. Tijdens hun arrestatie bedreigden ze u. Ze riepen u toe dat ze wraak op u zouden nemen van zodra ze opnieuw in vrijheid gesteld zouden worden omdat ze u verantwoordelijk achtten voor hun arrestatie (CGVS, p. 15). In dit verband moet trouwens ook gewezen worden op uw opvallende gebrek aan interesse in het lot van uw belagers na hun arrestatie. Zo had u bijvoorbeeld geen idee of uw belagers officieel beschuldigd of veroordeeld werden. U wist niet of er tegen hen een rechtszaak kwam noch of ze al die tijd hadden vastgezeten in voorhechtenis of ook reeds een gevangenisstraf uitzaten. U wist evenmin waar precies ze in hechtenis gehouden werden. U heeft bovendien ook geen moeite gedaan om deze zaken te achterhalen, naar eigen zeggen omdat het u niet interesseerde (CGVS, p. 16-17). Op de vraag waarom u hiervoor zo weinig interesse had, antwoordde u dat u waarschijnlijk dacht dat de bedreigingen niet serieus waren en uw belagers niet meenden wat ze hadden gezegd. U voegde er nog aan toe dat het niet uw verantwoordelijkheid was hun zaak op te volgen en u zelf andere taken te volbrengen had (CGVS, p. 17). Deze argumentatie kan niet overtuigen, te meer omdat u aangaf dat er in het verleden al vaker aanvaringen waren geweest met deze mensen en de politie op 8 maart 2012 moest tussenkomen omdat uw belagers en eventuele andere personen betrokken bij de protestorganisatie weigerden de protestactie stop te zetten ook al had u hen dit reeds zelf gevraagd (CGVS, p. 15). Gezien het mogelijke risico voor u en uw gezin kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervoor op zijn minst enige interesse aan de dag zou leggen. Het was namelijk in uw belang en dat van uw gezin te weten wanneer uw belagers zouden vrijkomen zodat u indien nodig voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Tot slot werden er nog verschillende inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden vastgesteld in uw eigen opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u pas ging onderduiken nadat u een tweede keer door uw belagers aangevallen werd (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u reeds na de eerste aanval door uw belagers ging onderduiken (CGVS, p. 15, 23 en 30). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wierp u op

dat de info bij de DVZ fout is en ze u toen verkeerd begrepen hadden. Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Aan het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u inderdaad onmiddellijk aan dat er een fout stond in de neerslag van uw interview bij het Commissariaat-generaal. Echter, u haalde enkel aan dat u in tegenstelling tot wat er in het verslag van uw interview bij de DVZ vermeld stond, niet naar de politie was gestapt omwille van uw problemen. Van andere fouten maakte u geen melding. Ook toen u uitdrukkelijk gevraagd werd hoe het interview bij de DVZ verder was verlopen en of er nog andere problemen waren, antwoordde u dat er voor het overige geen problemen waren en het interview goed gegaan was (CGVS, p. 3). Ook uw advocaat had nog voor uw interview bij het Commissariaat-generaal schriftelijk 2 opmerkingen aangaande uw interview bij de DVZ overgemaakt (zie e-mail d.d. 6/9/2013). De eerste opmerking handelde echter over het feit dat u uw belagers, die in de CGVS-Vragenlijst werden aangeduid met 'onbekenden', wel herkend zou hebben en het politiemannen waren die u al eerder gezien had. De tweede opmerking had betrekking op de verwondingen die u opliep als gevolg van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo zou u ook littekens hebben op uw handen omdat u ook aan uw handen verwond werd, en dus niet enkel op uw benen. Bijgevolg kan ook dit schrijven de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Een volgende tegenstrijdigheid heeft betrekking op het videomateriaal waarover u verklaarde te beschikken. Hierover vertelde u dat uw vriend, G. G. (...), van wie u dit videomateriaal kreeg, op vraag van uw politieke partij, National Movement, lid was geworden van Georgian Dream en de opdracht had gekregen om camera's te installeren om alles wat er in het lokale kantoor van Georgian Dream gebeurde op te nemen (CGVS, p. 19). Over de inhoud van het betreffende videomateriaal zei u dan weer dat het verkrachtingen, martelingen en slagen betrof, uitgevoerd door uw vier belagers (CGVS, p. 22). Het gaat hierbij om verschillende afzonderlijke incidenten, waarvan sommige op straat zijn gefilmd, andere in een auto enzovoort (CGVS, p. 29). Toen u erop attent gemaakt werd dat u eerder verklaard had dat uw vriend camera's moest installeren in het kantoor van Georgian Dream, ontkende u dit plots en zei dat hij overal camera's installeerde. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u wel degelijk gezegd had dat uw vriend camera's moest plaatsen in het kantoor van Georgian Dream, beaamde u dit alsnog, maar argumenteerde dat u niet gevraagd werd op welke plaatsen uw vriend camera's moest plaatsen. Toen u tot slot verduidelijkt werd dat u eerst verklaard had dat uw vriend camera's moest plaatsen in het kantoor en u deze verklaringen later ontkende, om ze vervolgens opnieuw te beamen, repliceerde u dat u eigenlijk niet wist waar uw vriend camera's moest plaatsen. U was enkel op de hoogte van het feit dat uw vriend camera's diende te plaatsen, maar wist niet waar precies hij ze moest plaatsen (CGVS, p. 30). Deze verklaring roept enkel maar meer tegenstrijdigheden op, aangezien u eerder achtereenvolgens gezegd had dat uw vriend camera's moest plaatsen in het kantoor en dat hij overal camera's plaatste (cfr. supra). Ook deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg ontegensprekelijk overeind.

Met betrekking tot de gebeurtenissen van 15 januari 2013 verklaarde u tot slot het volgende. Die dag ging u samen met uw vrouw naar Tbilisi om er jullie uitreis te regelen. U ontmoette er ook uw vriend, die u het beeldmateriaal over uw belagers overhandigde (CGVS, p. 15). Op de vraag waarom u, gelet op het feit dat u al sinds begin november 2012 ondergedoken leefde, het risico nam om zelf naar Tbilisi te gaan samen met uw vrouw om jullie uitreis te regelen en hiervoor niet de hulp vroeg van bijvoorbeeld uw vader of broer, antwoordde u dat Tbilisi geenszins een dergelijk kleine stad was dat u er door uw belagers onmiddellijk opgemerkt zou worden. U stelde tevens dat jullie zelf naar Tbilisi gingen voor het geval de chauffeurs zouden zeggen dat jullie onmiddellijk zouden kunnen vertrekken. Dat was naar eigen zeggen immers de reden waarom u toen naar de bank ging om geld af te halen en dat risico moest nemen (CGVS, p. 27). In dit verband moeten twee dingen worden aangestipt. Gelet op uw verklaring dat u zelf naar Tbilisi ging omdat uw belagers u er niet onmiddellijk zouden opmerken aangezien Tbilisi een grote stad is, is het weinig aannemelijk dat uw belagers u er diezelfde dag niet alleen opmerkten, maar er ook in slaagden u vanuit Tbilisi kilometers lang te achtervolgen, waarna ze u en uw vrouw aanvielen (CGVS, p. 15-16 en 24-25). Te meer omdat u die dag niet met uw eigen wagen reed, maar met die van uw vader (CGVS, p. 25). Uw verklaring dat u het risico nam om zelf naar Tbilisi te gaan om uw uitreis te regelen voor het geval u onmiddellijk zou kunnen vertrekken, kan evenmin overtuigen. Er werd immers een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het feit of u die dag al dan niet naar de bank ging om geld voor uw uitreis af te halen. Zoals reeds vermeld, argumenteerde u dat u op 15 januari 2013 naar de bank ging om geld af te halen voor het geval jullie onmiddellijk zouden kunnen vertrekken (CGVS, p. 27). Toen u vervolgens gevraagd werd wat u dan met dit geld deed eenmaal u wist dat u die dag toch niet zou kunnen vertrekken, antwoordde u plots dat u het geld op de bank liet staan. Gevraagd waarom u dan naar de bank ging als u geen geld afhaalde, repliceerde u dat u naar de bank zou gaan als de chauffeurs zeiden dat u die dag kon vertrekken. Maar omdat dit niet het geval was, ging u die dag, dit is op 15 januari 2013, logischerwijze niet naar de bank en haalde u ook geen geld af, wat uiteraard net het tegenovergestelde is van wat u eerder verklaard had. Nadat u hierop attent gemaakt werd, ontkende u dat u gezegd had dat u naar de bank ging om

geld af te halen op 15 januari 2013. Toen u erop gewezen werd dat u wel degelijk had gezegd dat u die dag naar de bank was gegaan om geld af te halen, zwakte u uw verklaringen af en stelde dat u die dag geen geld had afgehaald omdat u toen geen geld nodig had, maar u niet meer wist of u die dag al dan niet naar de bank was gegaan. U voegde er nog aan toe dat u op 5 augustus naar de bank ging en er geld afhaalde (CGVS, p. 27-28). Deze verklaringen vermogen niet de vastgestelde tegenstrijdigheid teniet te doen, maar bevestigen ze slechts.

Aangezien alle hierboven opgesomde elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover consistente, aannemelijke en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, wat hier duidelijk niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw originele partijlidkaart en die van uw vrouw, uw identiteitskaart en die van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en die van uw vrouw alsook jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie over de door u aangehaalde problemen. De partijlidkaart van u en uw vrouw bewijst slechts dat jullie sinds 2005 lid waren van National Movement, wat hier evenmin betwijfeld wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, N. A. (...) (O.V. 7.748.808), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen verwijzen naar de definitie van het begrip vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en passen de hierin vernoemde elementen toe op het door hen aangehaalde asielrelaas om te besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' en merken onder meer op dat deze zowel een objectief als een subjectief element bevat. Verzoekende partijen stellen eveneens dat verwerende partij in haar beslissingen uitgaat van de verkeerde veronderstellingen.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting en het louter uiten van een vrees voor vervolging niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het vluchtelingenverdrag dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen met bovenstaande uiteenzetting in gebreke blijven.

2.2.4.1. Waar verwerende partij verzoekende partijen verwijt het videomateriaal niet te hebben voorgelegd, betogen verzoekende partijen dat zij wel degelijk geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd en dat zij tevens de nodige moeite aan de dag hebben gelegd om hun asielaanvraag te staven.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij hebben uitgelegd dat het uiterst gevaarlijk is om het bezwarend videomateriaal boven te laten halen en het dan ook nog eens te laten versturen. Er kan dan ook niet van worden uitgegaan dat dergelijk bezwarend materiaal makkelijk kan worden verstuurd naar België, te meer nu eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat er drie weken eerder een huiszoeking plaatsvond bij haar ouders, waarbij dingen werden meegenomen.

2.2.4.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen betreffen, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij ernstige inspanningen ondernemen om het bezwarend videomateriaal voor te leggen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen niet overtuigen waar zij argumenteren dat zij wel degelijk de nodige moeite aan de dag hebben gelegd om bewijsmateriaal te verzamelen teneinde hun relaas te staven, maar dat het uiterst gevaarlijk is om het bezwarend videomateriaal op te halen en het dan ook nog eens op te sturen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat eerste verzoekende partij verschillende keren werd gevraagd om, zelfs al was het een kopie, het videomateriaal te bezorgen aan het Commissariaat-generaal. Haar werd eveneens duidelijk gemaakt dat zij tot dusver weinig geloofwaardige verklaringen had afgelegd, en dat het bijbrengen van dit bewijsmateriaal derhalve uiterst cruciaal is om haar asielaanvraag te staven (administratief dossier, stuk 6, p. 28). Desalniettemin kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen er tot op heden nog steeds niet in geslaagd zijn om (een kopie van) het videomateriaal voor te leggen. Buiten het excuus dat dit gevaarlijk zou zijn, maken verzoekende partijen ook niet duidelijk in hun verzoekschrift welke precieze stappen zij ondertussen zouden hebben ondernomen om dit

videomateriaal toegestuurd te krijgen. De Raad meent dan ook dat verzoekende partijen niet zijn tegemoetgekomen aan de op hen rustende bewijslast, te meer het een uiterst cruciaal bewijselement betreft.

2.2.5.1. Verzoekende partijen kunnen er niet mee akkoord gaan dat hun asielrelaas niet wordt geloofd omdat hun verklaringen inconsistenties zouden bevatten. Zij zijn de mening toegedaan dat het om bijkomstigheden gaat die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd, gelet op het feit dat hun verklaringen als een geheel dienen te worden gelezen en deze wel degelijk doorleefd zijn. Verzoekende partijen citeren in dit verband enkele passages uit het gehoorverslag. Zo wordt verwezen naar de verklaringen van eerste verzoekende partij in verband met haar illegale reis naar België en naar het feit dat eerste verzoekende partij alle namen van haar belagers wist te geven.

Verzoekende partijen wensen er tevens op te wijzen dat eerste verzoekende partij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gemeld dat zij problemen heeft met haar gehoor. Dit probleem is het gevolg van de klappen die zij op haar hoofd heeft gekregen. Verzoekende partijen leggen hier thans medische attesten over neer (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Het hoeft niet gezegd dat bij dergelijke problemen misverstanden kunnen ontstaan en dat eerste verzoekende partij zich niet kan uitdrukken zoals zij zelf wenst, aangezien zij zichzelf niet goed hoort. Dit is zeker een aanvaardbare verklaring voor de kleine, niet doorslaggevende inconsistenties die hen worden verweten, aldus verzoekende partijen.

Vervolgens wensen verzoekende partijen ook nog aan te halen dat het verhoor niet in alle objectiviteit is verlopen. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt nochtans dat de ambtenaar op objectieve wijze dient te handelen. Verzoekende partijen citeren een passage uit het gehoorverslag om aan te tonen dat dit niet zo was.

Verzoekende partijen vragen tenslotte de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.2. Betreft het verweer dat de door verwerende partij vastgestelde 'inconsistenties' slechts bijkomstigheden zijn en dat hun verklaringen als een geheel dienen te worden gelezen en deze wel degelijk doorleefd zijn, merkt de Raad op dat de onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden die in de bestreden beslissingen vermeld worden wel degelijk allen betrekking hebben op cruciale elementen van hun asielrelaas. Dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor over bepaalde zaken veel details hebben kunnen geven, neemt niet weg dat hun asielrelaas, om de redenen die in de bestreden beslissingen worden uiteengezet, niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Waar verzoekende partijen vervolgens wijzen op de gehoorproblemen van eerste verzoekende partij en op het feit dat het gehoor van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal niet in alle objectiviteit zou zijn verlopen, sluit de Raad zich aan bij wat verwerende partij dienaangaande antwoordt in haar nota met opmerkingen: *“Verwerende partij antwoordt dat verzoeker inderdaad tijdens zijn gehoor te kennen gaf gehoorproblemen te hebben. Dit werd duidelijk genoteerd in het gehoorverslag (gehoorverslag CGVS man, p. 2). Aan verzoeker werd toen aangegeven dat hij het diende te melden indien hij iets niet goed hoort of begrijpt. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift medisch stukken toe ter staving van deze gehoorproblemen en een nakende operatie aan het gehoor (zie stukken 4 in bijlage bij het zou verzoekschrift). Hierin wordt melding gemaakt van de gehoorproblemen en een vermindering van het gehoor, maar in de voorgelegde stukken wordt nergens aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn gehoorproblemen en de talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties in zijn asielrelaas en de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers onderling. Dit blijkt overigens evenmin uit de gegevens vervat in het administratieve dossier. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Verzoeker gaf aan het einde van het gehoor aan alle vragen en ook de tolk begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS man, p. 32) en maakte verder geen opmerking over eventuele moeilijkheden tijdens het gehoor omwille van zijn gehoorproblemen. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties kunnen verklaard worden door zijn gehoorproblemen. Verzoeker toont niet concreet aan dat zijn gehoorproblemen hem verhindert zouden hebben concrete verklaringen af te leggen.*

(...) Waar verzoekers voorts opmerken dat – in strijd met artikel 4 van het KB van rechtspleging CGVS – het veroor niet in alle objectiviteit is verlopen nu de protection officer aangaf “ik zal heel eerlijk met u zijn, ik geloof niets van wat u zegt(...)”, benadrukt verwerende partij vooreerst dat (...) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van de verklaringen (...). Waar verzoekende partijen overigens de indruk proberen te wekken dat de protection officer per definitie geen geloof wenste te hechten aan het asielrelaas van verzoekers, blijkt uit het gehoorverslag echter dat de door verzoekers geciteerde uitspraak van de protection officer moet bekeken worden in de context van de door verzoeker afgelegde tegenstrijdige, ongeloofwaardige en incoherente verklaringen (gehoorverslag CGVS man, p. 29). Van enige subjectiviteit van de protection officer is, verweerders inziens, dan ook geen sprake.”

Daar waar verzoekende partij tot slot de toepassing vraagt van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel bepaalt dat de asielzoeker, wanneer die een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, het voordeel van twijfel wordt gegund wanneer aan bepaalde cumulatieve voorwaarden wordt voldaan, zo onder meer wanneer hij oprechte inspanningen heeft geleverd om zijn asielaanvraag te staven (a) en er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (e). Uit punt 2.2.4.2. blijkt echter dat aan de eerste voorwaarde niet is voldaan. Ook de laatste voorwaarde is niet vervuld, aangezien verwerende partij heeft vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielproblematiek. Bijgevolg kan verzoekende partijen dan ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

2.2.6.1. Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat eerste verzoekende partij enerzijds heeft gezegd dat zij door haar belagers voor de eerste keer werd aangevallen op 5 november 2012 en dat men toen van haar eiste dat zij het videomateriaal zou overhandigen, terwijl zij anderzijds heeft verklaard dat zij pas op de hoogte werd gesteld van het bestaan van deze bezwarende beelden op 23 november 2012 en dat zij dit videomateriaal pas op 15 januari 2013 in handen kreeg, waardoor het bijgevolg niet aannemelijk is dat haar belagers reeds op 5 november 2012 van haar eisten dat zij het videomateriaal zou afgeven, halen verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij zich verkeerd moet hebben uitgedrukt. Zij heeft gedurende de rest van het gehoor immers aangegeven dat zij op 5 november 2012 werd aangevallen omwille van het feit dat de personen die eerder werden gearresteerd vrijgekomen waren en wraak wensten te nemen op haar. Naderhand kreeg eerste verzoekende partij dan via haar vriend het beeldmateriaal in handen. Hetzelfde werd bevestigd door tweede verzoekende partij, merken verzoekende partijen op.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat, gelet op de zeer duidelijke verklaringen die eerste verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd, de uitleg dat zij zich verkeerd moet hebben uitgedrukt en dat er dus sprake is van een misverstand, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard: “Ze sloegen en bedreigden met. De persoon, L., droeg een masker en hij zat achteraan bij de andere politieagenten. Er was een man die een heel spec gezicht had, hij had een gebroken neus. Ze eisten van mij dat ik hen dat videomateriaal zou geven dat ik bewaarde. Zo niet zouden ze me vermoorden, ze bedreigden mij en mijn familie.” (administratief dossier, stuk 6, p. 18). De Raad merkt hier volledigheidshalve nog op dat het absoluut niet aannemelijk overkomt dat eerste verzoekende partij zich bij het aangegeven van dergelijke feiten zou hebben vergist, aangezien zij heeft verklaard dat zij op dat moment met de dood werd bedreigd indien zij het videomateriaal niet zou afgeven.

2.2.7.1. Aangaande de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partijen onderling met betrekking tot het moment waarop de belagers van eerste verzoekende partij zijn vrijgekomen, voeren verzoekende partijen aan dat het, zoals verwerende partij overigens zelf aangeeft in haar beslissingen, slechts een minimaal verschil betreft. Waar verwerende partij motiveert dat dit minimaal verschil essentieel is aangezien de belagers ermee hadden bedreigd onmiddellijk na hun vrijlating stappen te ondernemen, wijzen verzoekende partijen erop dat het na hun vrijlating nog enige tijd duurde vooraleer hun belagers georganiseerd waren en zij eerste verzoekende partij hadden gevonden. Het minimaal verschil in tijdsaanduiding is volgens verzoekende partijen dus niet van tel.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de ter vergoelijking aangebrachte uitleg dat het minimaal verschil niet van belang is omdat de belagers van eerste verzoekende partij zich na hun vrijlating eerst nog dienden te organiseren en zij haar eerst nog moesten opzoeken, zodat het nog enige tijd geduurd heeft vooraleer zij door hen werd lastiggevallen, volledig naast de kwestie is. Wat telt is immers het feit dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat haar belagers haar tijdens hun arrestatie op 8 maart 2012

bedreigden en haar toeriepen dat zij wraak op haar zouden nemen van zodra ze opnieuw in vrijheid zouden worden gesteld, omdat ze haar verantwoordelijk achtten voor hun arrestatie. Verwerende partij stelt dienaangaande overigens ook een gebrek aan interesse in hoofde van eerste verzoekende partij vast, aangezien die heeft verklaard dat zij zich niet heeft geïnformeerd over het lot van haar belagers, terwijl, zo stelt verwerende partij, het in haar belang en dat van haar gezin was om te weten te komen wanneer de belagers van eerste verzoekende partij zouden vrijkomen, zodat zij indien nodig voorzorgsmaatregelen zouden kunnen nemen. Verzoekende partijen voeren dienaangaande in hun verzoekschrift aan dat het helemaal niet zo was dat eerste verzoekende partij niet geïnteresseerd was in de rechtszaak tegen de personen die haar belagers zouden worden. Zo wist zij wel degelijk dat deze personen werden aangehouden. De zaak ten gronde werd immers meermaals uitgesteld zodat zij niet alles heeft kunnen volgen. Zij wist wel de afloop van de zaak, aldus verzoekende partijen. De Raad stelt echter vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat eerste verzoekende partij geen idee had of haar belagers officieel beschuldigd of veroordeeld werden, dat zij niet kon zeggen of er tegen deze personen een rechtszaak kwam, noch of ze al die tijd hadden vastgezet in voorhechtenis of dat zij reeds een gevangenisstraf uitzaten. Net zo min kon eerste verzoekende partij aangeven waar precies ze in hechtenis genomen werden. Bovendien heeft eerste verzoekende partij ook geen moeite gedaan om hierover informatie te verkrijgen, naar eigen zeggen omdat dit haar niet interesseerde. Voormeld gebrek aan interesse kan volgens de Raad niet worden goedgepraat door het hierboven weergegeven verweer.

De Raad besluit dat door het feit dat verzoekende partijen geen eensluidende verklaringen konden afleggen over het moment waarop hun belagers zouden zijn vrijgekomen en dat eerste verzoekende partij zich ook niet eens heeft geïnformeerd over hoe het stond met hun arrestatie/gevangenisstraf, zodat zij niet eens een idee had van wanneer deze personen zouden kunnen vrijkomen, de geloofwaardigheid van hun verklaringen op ernstige wijze wordt gehypothetheerd.

In dit verband wenst de Raad volledigheidshalve nog op te merken dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat eerste verzoekende partij, nadat haar belagers werden vrijgelaten in oktober 2012 en voor zij op 5 november 2012 werd lastiggevallen, door haar belagers telefonisch werd bedreigd – incidenten waarover eerste verzoekende partij tijdens haar twee gehoren dan weer met geen woord heeft gerept en waarvoor verzoekende partij geen geldige verklaring aanbieden in hun verzoekschrift – zodat de bewering van verzoekende partijen dat de belagers van eerste verzoekende partij enige tijd nodig hadden om zich ‘te organiseren’ en om haar terug te vinden, hoe dan ook niet overtuigend overkomt, aangezien eerste verzoekende partij nog voor het incident op 5 november 2012 telefonisch zou zijn bedreigd door deze personen.

2.2.8.1. Nopens de bevinding dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat zij pas ging onderduiken nadat zij een tweede keer door haar belagers werd aangevallen, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij reeds na de eerste aanval is ondergedoken, halen verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij met betrekking tot haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf heeft opgemerkt dat er toen een aantal dingen zijn misgelopen. Ook de aanwezige advocaat heeft hierop gewezen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken *in casu* een relatieve waarde heeft, zo menen verzoekende partijen.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaand verweer voorbijgaan aan de motivering in kwestie in de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt immers dat verwerende partij de fouten die eerste verzoekende partij en haar raadsman hebben aangehaald, reeds in acht heeft genomen bij de bespreking van deze tegenstrijdigheid, doch dat zij de mening is toegedaan dat deze argumenten niet volstaan om deze tegenstrijdigheid te neutraliseren: *“Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wierp u op dat de info bij de DVZ fout is en ze u toen verkeerd begrepen hadden. Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Aan het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u inderdaad onmiddellijk aan dat er een fout stond in de neerslag van uw interview bij het Commissariaat-generaal. Echter, u haalde enkel aan dat u in tegenstelling tot wat er in het verslag van uw interview bij de DVZ vermeld stond, niet naar de politie was gestapt omwille van uw problemen. Van andere fouten maakte u geen melding. Ook toen u uitdrukkelijk gevraagd werd hoe het interview bij de DVZ verder was verlopen en of er nog andere problemen waren, antwoordde u dat er voor het overige geen problemen waren en het interview goed gegaan was (CGVS, p. 3). Ook uw advocaat had nog voor uw interview bij het Commissariaat-generaal schriftelijk 2 opmerkingen aangaande uw interview bij de DVZ overgemaakt (zie e-mail d.d. 6/9/2013). De eerste opmerking handelde echter over het feit dat u uw belagers, die in de CGVS-Vragenlijst werden aangeduid met ‘onbekenden’, wel herkend zou hebben en het politiemannen waren die u al eerder gezien had. De tweede opmerking had betrekking op de*

verwondingen die u opliep als gevolg van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo zou u ook littekens hebben op uw handen omdat u ook aan uw handen verwond werd, en dus niet enkel op uw benen. Bijgevolg kan ook dit schrijven de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.” Het herhalen van de fouten/misverstanden die eerste verzoekende partij en haar raadsman achteraf hebben opgemerkt, met de vermelding dat de inhoud van de vragenlijst een relatieve waarde dient te worden toegedicht, volstaat niet om voormelde motivering te weerleggen.

2.2.9.1. Wat betreft de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen in hoofde van eerste verzoekende partij over de locaties van de camera's, betogen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij wel degelijk heeft aangegeven dat haar vriend deze overal plaatste. Zij wijzen erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar vriend deze camera's in het kantoor plaatste, maar dat haar niet werd gevraagd op welke andere plaatsen dit ook gebeurde.

2.2.9.2. Betreft het verweer dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar vriend deze camera's in het kantoor plaatste, maar dat haar niet werd gevraagd op welke andere plaatsen dit ook gebeurde, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag en uit de bestreden beslissingen inderdaad blijkt dat eerste verzoekende partij dit heeft aangegeven, doch dat dergelijke bemerking volgens verwerende partij geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid: *“Toen u erop attent gemaakt werd dat u eerder verklaard had dat uw vriend camera's moest installeren in het kantoor van Georgian Dream, ontkende u dit plots en zei dat hij overal camera's installeerde. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u wel degelijk gezegd had dat uw vriend camera's moest plaatsen in het kantoor van Georgian Dream, beaamde u dit alsnog, maar argumenteerde dat u niet gevraagd werd op welke plaatsen uw vriend camera's moest plaatsen. Toen u tot slot verduidelijkt werd dat u eerst verklaard had dat uw vriend camera's moest plaatsen in het kantoor en u deze verklaringen later ontkende, om ze vervolgens opnieuw te beamen, repliceerde u dat u eigenlijk niet wist waar uw vriend camera's moest plaatsen. U was enkel op de hoogte van het feit dat uw vriend camera's diende te plaatsen, maar wist niet waar precies hij ze moest plaatsen (CGVS, p. 30). Deze verklaring roept enkel maar meer tegenstrijdigheden op, aangezien u eerder achtereenvolgens gezegd had dat uw vriend camera's moest plaatsen in het kantoor en dat hij overal camera's plaatste (cfr. supra). Ook deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg ontegensprekelijk overeind.”* Het door verzoekende partijen aangebrachte verweer verandert bijgevolg niets aan het voormelde.

Waar verzoekende partijen betreffende de vaststelling dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet hebben afgehaald van geld bij de bank, aangeven dat eerste verzoekende partij hier tijdens haar gehoor een afdoende uitleg voor heeft gegeven, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter tegenspreken van de motivering in kwestie, waar voormelde uitleg op neerkomt, niet van aard is om een ander licht te werpen op de door verwerende partij gedane vaststellingen.

2.2.10.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat in de bestreden beslissingen niet getwijfeld wordt aan de identiteit en de afkomst van eerste verzoekende partij, noch aan diens lidmaatschap en tewerkstelling bij 'National Movement'. Men dient zich volgens verzoekende partijen dan ook de vraag te stellen of zij in de huidige situatie geen gevaar loopt om op basis van dit profiel te worden vervolgd in Georgië. In dit verband verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij verschillende passages uit tal van nieuwsberichten (bijlage 5-9 bij het verzoekschrift) teneinde aan te tonen dat er inderdaad leden van de partij 'National Movement' werden gearresteerd en lastiggevallen. Aangezien de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben meegemaakt, steun vinden in objectieve informatie, had verwerende partij hier onderzoek naar moeten verrichten, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissingen op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend met enkele leden van 'Georgian Dream' en hij wijst er nogmaals op dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen argumenten aanbrengen waarmee zij afbreuk vermogen te doen aan deze conclusie. De kritiek van verzoekende partijen dat verwerende partij hier onderzoek had moeten doen, is dan ook niet dienstig.

2.2.11.1. Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer volgens dewelke *“Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale*

groep". Verzoekende partijen wijzen er ook nog op dat de stavingfeiten bovendien enkel betrekking dienen te hebben op de asielzoeker persoonlijk. Verzoekende partijen leggen vervolgens nogmaals uit dat eerste verzoekende partij, als aanhanger van de partij "National Movement", geviseerd werd door enkele aanhangers van de partij "Georgian Dream".

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande theoretische uiteenzetting, vergezeld van een overzicht van hun asielproblematiek, op geen enkele manier afbreuk kan doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen dienen hiertoe immers concrete argumenten aan te brengen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat het voor hen onmogelijk is om bescherming te krijgen in hun land van herkomst omdat eerste verzoekende partij problemen heeft met enkele aanhangers van 'Georgian Dream', die nu hoge functies bekleden binnen de overheid zelf en zij in dit verband nog verwijzen naar de "*heersende rechtsleer*", duidt de Raad erop dat dergelijke bemerking niet dienstig is, aangezien uit het voorgaande blijkt dat aan deze beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.13. Uit het geheel van het voorgaande dient volgens de Raad te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.14. Verzoekende partijen wijzen erop dat artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar "*bijkomende bescherming*" voeren. Zij menen dat dit onderzoek in het kader van hun asielaanvraag echter niet is gebeurd. De Raad wijst verzoekende partijen er echter op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien duidt de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Zoals reeds werd aangehaald, verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar verschillende nieuwsberichten aangaande de politieke spanningen die hebben plaatsgevonden rond en na de verkiezingen van 1 oktober 2012, doch zij tonen evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 september 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr.

169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT